

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 17.11.2000
KOM (2000) 650 endelig

2000/0289 (CNS)

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 77/388/EØF med henblik på forenkling, modernisering og harmonisering af kravene til fakturering med hensyn til merværdiafgift

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. INDLEDNING

Fakturaen er et af de vigtigste dokumenter på handelsområdet. Den skal opfylde forskellige regler af regnskabsmæssig, skattemæssig, handelsmæssig og endog sproglig art. Kernen i disse bestemmelser har alle tilknytning til momslovgivningen.

Fællesskabets momssystem er således bygget op omkring forpligtelsen til at udstede fakturaer. Fakturaen har i den forbindelse tre funktioner: den indeholder oplysninger om den momsordning, der finder anvendelse, den giver skattemyndighederne mulighed for at føre kontrol, og den giver i givet fald kunden mulighed for at påberåbe sig sin fradragsret.

Inden for Den Europæiske Union er reglerne til fakturering imidlertid meget forskellige fra den ene medlemsstat til den anden. Såvel de oplysninger, der skal angives på fakturaerne, som antallet heraf er forskellige. Fællesskabet har desuden ikke fastlagt retlige rammer for elektronisk fakturering og selvfakturering, og de bestemmelser, der gælder i de enkelte medlemsstater i Fællesskabet, er derfor ganske forskellige, lige fra et totalt forbud til omfattende fleksibilitet.

Det har ført til, at de erhvervsdrivende er konfronteret med en meget kompleks situation, og har samtidig givet sig udslag i en åbenlys mangel på tilpasning til den seneste teknologiske udvikling. Den manglende harmonisering er da også under anden fase af SLIM-initiativet¹ af de erhvervsdrivende blevet betragtet som en hindring for det indre markeds funktion. Resultaterne af dette initiativ fremgår af Kommissionens rapport om SLIM-initiativet², hvis konklusioner blev godkendt af Rådet (det indre marked) den 27. november 1997. Denne rapport indeholder en forpligtelse til at "undersøge hvilke oplysninger der er nødvendige på en moms faktura, og hvilke juridiske og tekniske krav der bør stilles til elektronisk fakturering".

I forbindelse med arbejdet med at tilpasse Fællesskabets momssystem til kravene til elektronisk handel har det desuden vist sig, at der var et presserende behov for at kunne anvende elektronisk fakturering generelt uden at skulle opfylde unødvendige krav. Også Rådet (øko-fin) understregede i juni 1998, at det var vigtigt at skabe en juridisk ramme for anvendelse af elektronisk fakturering og samtidig bevare de fiskale myndigheders kontrolmuligheder.

Kommissionen lancerede derfor i slutningen af december 1998 en undersøgelse af de krav, der efter momsreglerne stilles til fakturering.

Formålet med undersøgelsen var i første omgang at præsentere de forskellige oplysninger, der skal anføres på fakturaerne i hver enkelt af Fællesskabets medlemsstater, samt de vilkår, under hvilke det er tilladt at anvende elektronisk fakturering og selvfakturering. Et andet formål med undersøgelsen var at se på, om det var nødvendigt at harmonisere og modernisere fællesskabslovgivningen for

¹ Forenkling af lovgivningen for det indre marked.
² KOM(97) 618 endelig udg. af 24.11.1997.

blandt andet at gøre det muligt på fællesskabsplan at anvende de nye teknologier ved fakturering.

I henstillingerne fra undersøgelsen skulle der både tages hensyn til, at der var behov for at forenkle de erhvervsdrivendes forpligtelser, sådan som det blandt andet var blevet understreget i SLIM-initiativet, og til at det var nødvendigt for skatteadministrationerne at kunne føre en effektiv moms kontrol.

Den endelige rapport over undersøgelsen³ blev sendt til Kommissionen i slutningen af august 1999. Hvad angår elektronisk fakturering konkluderede rapporten, at denne praksis udtrykkeligt bør tillades i fællesskabslovgivningen, og at den også bør være tilladt mellem erhvervsdrivende fra forskellige medlemslande. De krav, der stilles hertil, bør være neutrale ud fra et teknisk synspunkt, og der bør tages hensyn til det arbejde, der allerede er iværksat angående elektroniske signaturer. Der bør ikke kunne afkræves hverken forudgående tilladelse eller notifikation (der bør alene kunne foretages efterfølgende kontrol af myndighederne, som eventuelt vil kunne føre til et forbud, hvis det er nødvendigt). Det bør ligeledes under tilsvarende betingelser være tilladt at opbevare fakturaerne på et elektronisk medium. Endelig opregnes der visse mindstekrav, som skal gøre disse nye metoder lige så sikre for myndighederne som traditionelle metoder.

Hvad angår de oplysninger, som skal anføres på fakturaerne, konkluderede rapporten, at fællesskabslovgivningen bør omfatte en harmoniseret obligatorisk liste (udstedelsesdato, løbenummer, den erhvervsdrivendes momsregistreringsnummer for EU-handel, kundens identitet, dato for levering af goder eller tjenesteydelser, beskrivelse af varerne eller tjenesteydelserne, afgiftssats og afgiftspligtigt beløb). Der foreslås endvidere en mere fleksibel fremgangsmåde for så hvad angår valuta og sprog.

Efter at have foretaget en grundig gennemgang af disse forslag, som er blevet drøftet såvel med erhvervsdrivende som med nationale myndigheder besluttede Kommissionen at foreslå en ændring af artikel 22, stk. 3, i sjette momsdirektiv⁴, der omhandler forpligtelser vedrørende fakturering. Forslaget sigter på dels at harmonisere de obligatoriske oplysninger på fakturaerne og dels at skabe en juridisk ramme i Fællesskabet for elektronisk fakturering og selvfakturering. På disse to områder har Kommissionen forsøgt at finde en balance mellem forenkling af de erhvervsdrivendes forpligtelser og myndighedernes legitime behov for moms kontrol.

2. DEN NØDVENDIGE FORENKLING, MODERNISERING OG HARMONISERING AF BESTEMMELSERNE I SJETTE DIREKTIV OM FORPLIGTELSEN TIL AT UDSTEDE FAKTURA

De nuværende bestemmelser i sjette direktiv om forpligtelsen til at udstede faktura er samlet i artikel 22, stk. 3. Denne bestemmelse er ikke særligt detaljeret og giver medlemsstaterne stor fortolkningsfrihed. Bestemmelsen blev således udformet på et

³ Rapporten er udarbejdet af PriceWaterhouse & Coopers og er tilgængelig på Internet på hjemmesiden for Generaldirektoratet for Beskatning og Toldunion på følgende adresse:
http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/french/publications/reports_studies/taxation/final_report_pwc.pdf.

⁴ EFT L 145 af 13.6.1997, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 2000/17/EF (EFT L 84 af 5.4.2000, s. 24).

tidspunkt, da fakturaen kun kunne optræde i form af et papirdokument, og hvor begrebet elektronisk fakturering var komplet ukendt. Kravene, som stilles til fakturering, er desuden udelukkende baseret på papiret som faktura og er vanskelige af overføre til en elektronisk faktura. Det er for eksempel tilfældet for forpligtelsen til at opbevare en kopi af dokumenterne. Det er vanskeligt at udlægge denne forpligtelse, når der er tale om en faktura, som er overført på immaterielt medium.

2.1. Forpligtelsen til at udstede en faktura

For det første er det angivet, at det er den afgiftspligtige person selv, der skal udstede fakturaen. Samtidig fremgår det af artikel 22, stk. 3, litra c), at “medlemsstaterne fastsætter de kriterier, ifølge hvilke et dokument kan anses for at svare til en faktura”. Dette må fortolkes som en mulighed for at betragte en faktura, der er udstedt af en tredjeperson, eller en selvfaktura som en gyldig faktura⁵.

Selv om en sådan praksis ikke udtrykkeligt er nævnt i fællesskabslovgivningen, har den længe været anvendt og det meget hyppigt.

At overlade faktureringen til en tredjeperson er tilladt næsten overalt i Europa, selv om det ikke udtrykkeligt er nævnt i fællesskabslovgivningen. Det vil derfor være belejligt at benytte direktivforslaget til at skabe klarhed over dette punkt.

Selvakturering er dertil almindelig i en lang række sektorer. Det gælder for eksempel i automobilektoren, hvor kunden – som modtager reservedele i store mængder – selv kan udstede fakturaen, når han har kontrolleret kvaliteten af de modtagne reservedele. Dette system har stor økonomisk interesse i disse sektorer, og det ville være uheldigt at forbyde en sådan praksis på fællesskabsplan, så meget desto mere som den ikke ser ud til at skabe større problemer eller øger risikoen for skattesvig. Kommissionen er derfor af den opfattelse, at der bør indføres en fælles fremgangsmåde, hvorefter det bliver tilladt at anvende selvakturering under visse betingelser.

Og for de tilfælde, hvor det er obligatorisk at udstede en faktura, fremgår det af sjette momsdirektiv, at enhver afgiftspligtig person for levering af goder og tjenesteydelser (samt hertil knyttede acontobetalingen) til andre afgiftspligtige eller ikke-afgiftspligtige juridiske personer skal udstede en faktura. Kun i visse tilfælde af fjernsalg eller levering af nye transportmidler (som omhandlet i henholdsvis artikel 28b, punkt B, stk. 1, og artikel 28c, punkt A) er det obligatorisk med en faktura for al levering til en ikke-afgiftspligtig person. Medlemsstaterne har dog mulighed for i medfør af anden lovgivning at fastsætte andre tilfælde, hvor det er obligatorisk at udstede en faktura.

Kommissionen har ikke kendskab til, at der skulle være større vanskeligheder med at anvende disse bestemmelser, og mener derfor ikke, at de bør ændres på nuværende tidspunkt. Og selv om selve oplysningerne ifølge Kommissionen bør harmoniseres, så bør den nye, obligatoriske liste ifølge Kommissionen kun anvendes i de tilfælde, hvor fakturering er obligatorisk i henhold til sjette momsdirektiv, og ikke i de eventuelle, andre tilfælde, som nogle nationale lovgivninger måtte have fastsat.

⁵ Denne fortolkning er i øvrigt blevet bekræftet ved Domstolens dom af 17.9.1997 (Finanzamt Osnabrück—Land mod Bernhard Langhorst).

2.2. Fakturaernes indhold

For de obligatoriske oplysninger på en faktura nøjes artikel 22, stk. 3, med at fastsætte en ikke-udtømmende liste over oplysninger. Medlemsstaterne kan eventuelt udvide denne liste med andre oplysninger, som de måtte anse for at være nyttige, dog under forudsætning af at proportionalitetsprincippet overholdes (dom af 14. juli 1988 – fælles sager 123 og 330/87).

Ifølge bestemmelsen skal enhver faktura indeholde følgende oplysninger:

- prisen uden merværdiafgift og hertil svarende afgift
- eventuelle fritagelser
- det momsnummer for EU-handel, hvorunder den afgiftspligtige person og aftageren er registreret for de i artikel 28b, punkt C, D, E og F omhandlede transaktioner⁶
- det momsnummer for EU-handel, hvorunder den afgiftspligtige person og erhververen er registreret for de i artikel 28c, punkt A, litra a), omhandlede transaktioner⁷
- de oplysninger, der er anført i artikel 28a, stk. 2, når der er tale om levering af nye transportmidler⁸
- i tilfælde, hvor reglerne for trekantshandel finder anvendelse⁹, det momsnummer, hvorunder den afgiftspligtige person, der har erhvervet og efterfølgende leveret goder inden for Fællesskabet, er registreret, samt en udtrykkelig henvisning til artikel 28c, punkt E, stk. 3.

Det stilles ikke spørgsmålstegn ved, at disse obligatoriske oplysninger kan være nyttige. Det er imidlertid ikke tilfredsstillende at have en minimumsliste, som pr. definition er ufuldstændig, og som i praksis, sådan som det netop er blevet påvist i konsulentvirksomhedens rapport til Kommissionen, giver sig udslag i en meget uensartet praksis med hensyn til hvilke oplysninger, der skal anføres på fakturaen i den enkelte medlemsstat. Dette giver vanskeligheder for de erhvervsdrivende, som har aktiviteter i flere medlemsstater i Fællesskabet.

⁶ Tjenesteydelser i form af transport af goder inden for Fællesskabet, tjenesteydelser knyttet til tjenesteydelser i form af transport af goder inden for Fællesskabet, tjenesteydelser, der leveres af formidlere, og tjenesteydelser i form af sagkyndig vurdering af eller arbejde udført på løsøregenstande.

⁷ Levering af goder inden for Fællesskabet.

⁸ Oplysninger, hvorefter det kan fastslås, om der er tale om et nyt "transportmiddel" i den betydning, der er angivet i sjette momsdirektiv, og som derfor beskattes det sted, hvor transportmidlet erhverves. Disse oplysninger angår blandt andet køretøjets alder og kilometertal.

⁹ Der er tale om trekantshandel, når en virksomhed A etableret i en medlemsstat A sælger et gode til en virksomhed B etableret i en medlemsstat B, som derpå sælger det til en virksomhed C etableret i en medlemsstat C, og dette gode bliver transporteret direkte fra medlemsstat A til medlemsstat C. I så fald og under særlige vilkår er virksomhed B fritaget for at lade sig momsregistrere i medlemsstat C, idet det så er virksomhed C, der udpeges som betalingspligtig.

2.3. Elektronisk fakturering

Selve begrebet elektronisk fakturering findes slet ikke i sjette momsdirektiv.

I henhold til artikel 22, stk. 3, litra c), kan medlemsstaterne dog acceptere denne type faktura. Men det er klart, at dette grundlag er utilstrækkeligt, eftersom det kun giver medlemsstaterne en mulighed.

Følgelig er der ikke blot fuldstændig frihed til at indføre eller undlade at indføre en juridisk ramme og dermed tillade eller forbyde denne praksis. Der er også overordentlig stor forskel på de vilkår, under hvilke den endvidere kan indføres. I mangel af minimumskrav på fællesskabsplan kan det være vanskeligt for nogle medlemsstater at acceptere en grænseoverskridende anvendelse af disse nye faktureringsteknologier, især fordi fakturaen er kernen i momscontrolsystemet.

Den manglende harmonisering af kravene til elektronisk fakturering er en væsentlig hindring for at anvende den elektronisk faktura i større omfang, dette til trods for at nogle af de store virksomheder måske kunne ønske at overlade deres fakturering til en enkelt af deres afdelinger (eller til en tredjeperson), der handler på vegne af flere af deres afdelinger etableret i forskellige medlemsstater i Fællesskabet, men hvor denne fakturering i så tilfælde vil være underlagt forskellige lovgivninger.

Men den stigende specialisering af aktiviteter hos forskellige virksomhedsafdelinger i hele Europa har netop på det seneste fået større virksomhedskoncerner til at overlade det til en enkelt af deres afdelinger at udarbejde fakturaer for hele koncernen, og dette uanset hvor de forskellige afdelinger er etableret. Det, at der findes femten forskellige lovgivninger om fakturering, er en væsentlig hindring for udvikling af denne praksis, som ellers vil kunne reducere de europæiske virksomheders administrationsomkostninger og dermed styrke deres konkurrenceevne i forhold til virksomheder fra tredjelande.

Med den seneste teknologiske udvikling er det desuden blevet presserende at skabe en juridisk ramme for Fællesskabet på dette område. Udvikling af EDI-teknologien¹⁰ har gjort elektronisk fakturering mere sikker, og den accepteres i dag i mange europæiske lande. Hidtil er den dog kun blevet anvendt af nogle store virksomheder. Men i dag er der en meget mere fleksibel teknologi, som også er tilgængelig for små og mellemstore virksomheder, og som er baseret på Internet. Hermed opstår der uundgåeligt spørgsmål om teknisk sikkerhed, eftersom overførslen af fakturaer via et åbent net som Internet skaber risiko med hensyn til ægtheden af fakturaernes oprindelse eller integriteten af deres indhold. Der vil også ske en anden ændring, således at elektronisk fakturering – som længe har været undtagelsen – helt sikkert vil blive reglen, så meget desto mere som anvendelse heraf vil give en væsentlig reduktion af omkostningerne. I den undersøgelse, som blev afleveret til Kommissionen, blev det således påpeget, at omkostningerne til en elektronisk faktura i gennemsnit var på mellem 0,28 og 0,47 EUR mod mellem 1,13 og 1,65 EUR for en traditionel faktura.

Endelig skal det tilføjes, at denne omvæltning i handelspraksis slet ikke er en trussel mod skattemyndighederne, tværtimod vil den, forudsat at den håndteres rigtigt,

¹⁰ Electronic Data Interchange.

kunne føre til en mere effektiv skattekontrol. Takket være de nye programmer til skattekontrol, som er tilgængelige på markedet i dag, er det faktisk hurtigere og lettere at verificere de elektroniske fakturaer end de voluminøse samlemapper fyldt med papirfakturaer.

2.4. Opbevaring af fakturaer

For opbevaring af fakturaer skal der ifølge sjette momsdirektiv opbevares en genpart af alle de dokumenter, der er udstedt. Det har ikke megen mening i forbindelse med et elektronisk faktureringsystem. Derfor er det nødvendigt at modernisere denne forpligtelse og gøre den til en mere generel forpligtelse til at opbevare oplysninger, uanset hvilket medium der anvendes.

3. DE FORESLÅEDE ÆNDRINGER

3.1. Artikel 1, stk. 1

3.1.1. Forpligtelse til at udstede en faktura (artikel 22, stk. 3, litra a))

Det skal i første omgang understreges, at de tilfælde, hvor der på fællesskabsplan skal være en faktureringsforpligtelse, stadig er de samme. For merværdiafgiftens vedkommende er de tilfælde, der er omhandlet i sjette momsdirektiv, tilstrækkelige. Det er dog ikke udelukket, at andre love kan pålægge en forpligtelse til at udskrive en faktura eller et andet tilsvarende dokument i andre tilfælde. De fællesskabskrav, der stilles til fakturering, og blandt andet den obligatoriske liste over oplysninger, kan naturligvis kun anvendes på de tilfælde, hvor fællesskabslovgivningen selv pålægger en faktureringsforpligtelse med hensyn til moms. I andre tilfælde (for eksempel i tilfælde af fakturering til privatpersoner, bortset fra ved fjernsalg eller nye transportmidler) er det medlemsstaterne selv, der fastsætter disse krav. I sådanne situationer vil det sikkert ikke være nødvendigt at kræve alle de oplysninger, der er anført i nærværende lovgivning, idet ikke alle er relevante og derfor ville udgøre en overflødig byrde for de erhvervsdrivende.

Til gengæld er det nu udtrykkeligt fastsat, at faktureringsforpligtelsen skal kunne overdrages til en tredjeperson (uddelegering) eller til kunden (selvfakturering). Kommissionen foreslår således, at den afgiftspligtige person, der foretager transaktionen, fra nu af skal være ansvarlig for udstedelsen af fakturaer, men ikke er forpligtet til – i ordets bogstavelige forstand – selv at udstede dem. Det skal dog understreges, at den eneste ansvarlige for udstedelsen af fakturaer under alle omstændigheder og uanset, hvem der er ophavsmanden hertil, fortsat er den afgiftspligtige person, der foretager transaktionen. Det er desuden helt afgørende, at der er en udtrykkelig og forud indgået aftale, som de to parter kan henholde sig til ved anmodning fra skattemyndighederne, og at der er fastlagt en fremgangsmåde til stiltiende eller udtrykkelig godkendelse af hver enkelt faktura af den afgiftspligtige person, der foretager leveringen.

For selvfakturering vil medlemsstaterne kunne stille eventuelle, andre krav. Denne faktureringsteknik har en helt klar interesse for erhvervslivet, men samtidig er der visse risici forbundet hermed, eftersom det er indehaveren af fradragsretten, der skal udstede fakturaerne. Det bryder med den ansvarsfordeling mellem kunde og leverandør, som er kernen i momscontrolsystemet. Risikoen for, at kunden overfakturerer for derved at kunne fradrage en afgift, som aldrig er blevet betalt, må

ikke undervurderes. Denne risiko er ikke mindre, når det drejer sig om levering inden for Fællesskabet, fordi kunden i så fald også er betalingspligtig.

Kommissionen mener dog, at disse krav under alle omstændigheder ikke må være diskriminerende over for kunder, der er etableret i en anden medlemsstat. Det må således ikke være muligt at pålægge mere restriktive krav ved grænseoverskridende selvfakturering end ved selvfakturering inden for én og samme medlemsstat.

I tilfælde hvor tredjepersonen eller kunden, der udsteder fakturaerne for den afgiftspligtige persons regning, er etableret i et land, med hvilket der ikke findes nogen juridisk aftale om gensidig bistand, kan det være berettiget at indføre strengere krav (som følge af at det er vanskeligere at indhente oplysninger om denne kunde eller tredjeperson). Dette er naturligvis blot en mulighed for medlemsstaterne.

For de dokumenter, der gør det ud for faktura, udgør dette forslag et klart grundlag for periodevis fakturering og for fremsendelse af kredit- eller debetnota.

Den periodiske fakturering kan vise sig at være økonomisk fordelagtig for eksempel i tilfælde af, at der regelmæssigt leveres dele i meget stort antal. Der bør udtrykkeligt gives tilladelse hertil, under forudsætning af at perioden ikke overskrider en måned.

For kredit- og debetnota foreslår Kommissionen, at disse for momsens vedkommende ligestilles fuldstændigt med de fakturaer, de berigtiger. Alle de bestemmelser, der er anført i stk. 3 (obligatoriske oplysninger, mulighed for elektronisk overførsel og forpligtelse til opbevaring), vil derfor ligeledes være gældende for dem.

3.1.2. Indholdet af fakturaerne (artikel 22, stk. 3, litra b))

For oplysningerne på fakturaer er Kommissionens udgangspunkt, at det er absolut nødvendigt at harmonisere disse. Dette er påkrævet som følge af den stigende internationalisering af økonomierne og udviklingen af elektronisk handel. Det indebærer, at det stadig oftere sker, at en virksomhed, der er etableret i en medlemsstat, udsteder fakturaer på vegne af flere afgiftspligtige personer, der er etableret i forskellige lande, eller blot at en afgiftspligtig person, der er etableret i en medlemsstat, skal udstede fakturaer, der er i overensstemmelse med flere medlemsstaters lovgivninger (fordi han udøver afgiftspligtige aktiviteter i flere lande).

Denne harmonisering er dog begrænset til de krav, der er nødvendige ud fra et momssynspunkt, hvilket indebærer, at skattemyndighederne ikke skal kunne pålægge andre oplysninger i momsøjemed. Konkret betyder det, at listen skal anvendes i de tilfælde, hvor udstedelsen af en faktura er obligatorisk i henhold til momslovgivningen. Under alle omstændigheder må angivelsen af de oplysninger, der er anført i dette forslag, være tilstrækkelig i forbindelse med fradragsretten. Derimod kan forslaget på ingen måde forbyde, at der stilles krav om andre oplysninger af ikke skattemæssig art, idet harmoniseringen af sådanne krav falder uden for Kommissionens initiativ på momsområdet.

Den liste, som Kommissionen foreslår, består af tolv generelle oplysninger. Den skal dog ses i lyset af andre særbestemmelser i sjette momsdirektiv. Det gælder for eksempel artikel 26a, punkt B, stk. 9, ifølge hvilken den afgiftspligtige person ikke

må angive afgiften (fordi den ikke er fradragsberettiget) for de goder, der er omfattet af ordningen med afgift af fortjenstmargenen. Denne bestemmelse vil naturligvis fortsat være gældende.

Listen vil være bindende for de erhvervsdrivende i hver enkelt medlemsstat. Der vil ikke være andre obligatoriske oplysninger (i momsøjemed), hvilket naturligvis ikke udelukker, at de erhvervsdrivende påfører andre oplysninger, som de måtte ønske, hvis kunden har brug for ekstra oplysninger.

Listen indeholder naturligvis ikke alle de oplysninger, som hver af de femten medlemsstater kræver for øjeblikket. Der er tale om et vanskeligt kompromis, hvor hensynet til at opnå forenkling, myndighedernes kontrolbehov og de erhvervsdrivendes ønske om få lettere ved at anvende momslovgivningen korrekt vil skulle tilgodeses. Hvis listen var for kort, ville det give anledning til vanskeligheder for skattemyndighederne og usikkerhed for de afgiftspligtige personer, og hvis den var for lang, ville det være en belastning for de erhvervsdrivende.

Kommissionen mener endvidere, at medlemsstaterne bør have mulighed for at fravige denne obligatoriske liste i tilfælde af fakturaer på et mindre beløb, og i tilfælde, som de selv fastsætter, under forudsætning af naturligvis, at de udelader krav om visse af de angivne oplysninger og ikke tilføjer andre.

Det skal desuden understreges, at medlemsstaterne altid i henhold til bestemmelserne i artikel 22, stk. 9, litra a), og artikel 25, stk. 4, kan indføre visse forenklingsforanstaltninger. Disse bestemmelser tillader nemlig medlemsstaterne at udelukke visse obligatoriske oplysninger, når den afgiftspligtige person kun foretager afgiftsfrie transaktioner i henhold til artikel 13 og 15, når han nyder godt af fritagelsesordningen for små og mellemstore virksomheder, når han er standardsatslandbruger, eller når han ikke foretager transaktioner inden for Fællesskabet.

Det er også udtrykkeligt fastsat, at hvor partier omfattende flere fakturaer sendes samtidigt til samme modtager, er det kun nødvendigt at angive disse oplysninger én gang, når de er fælles for alle fakturaerne. Denne praksis er ret almindelig i forbindelse med elektronisk fakturering, hvor den betyder en forenkling af selve faktureringen, idet de fælles elementer kun nævnes én gang (som f.eks. navn, adresse og momsregistreringsnummer).

Endvidere er det udelukket, at medlemsstaterne kan pålægge krav vedrørende signaturen på fakturaerne, bortset fra dem, der er angivet i litra c), hvor formålet udelukkende er at garantere den tekniske sikkerhed ved elektronisk fakturering. Signaturen er faktisk ikke nødvendig ved fakturering juridisk set. Det vil desuden være vanskeligt for de erhvervsdrivende, hvis de blot skulle opfylde en sådan forpligtelse i nogle af medlemsstaterne, eftersom det ville få konsekvenser ikke blot for fakturaer på papir, men også gøre de tekniske krav til elektronisk fakturering mere besværlige og dermed ødelægge de nuværende bestræbelser på at harmonisere kravene.

For valutaens vedkommende er der indført en meget fleksibel bestemmelse. Kommissionen mener således ikke, at det vil give problemer overhovedet at tillade

anvendelse af en hvilken som helst valuta, om det er landets valuta¹¹ eller ej, en fællesskabsvaluta eller ej, under forudsætning af naturligvis at det afgiftsbeløb, der skal betales, omregnes til landets valuta under anvendelse af de omregningsmekanismer, der er fastsat i artikel 11, punkt C, stk. 2.

For spørgsmålet om, hvilket sprog der kan anvendes, indebærer subsidiaritetsprincippet til gengæld, at det er medlemsstaterne selv, der bestemmer, hvilke sprogkrav der skal stilles til fakturering, under forudsætning af naturligvis at disse krav kun gælder for de fakturaer, der udskrives af deres egne erhvervsdrivende, og ikke for dem, de modtager.

Denne harmonisering af indholdet af fakturaer inden for Fællesskabet mener Kommissionen vil gøre det lettere på europæisk plan eller verdensplan at få indført et standardiseret elektronisk format for fakturering samt for deres interoperabilitet.

3.1.3. *Elektronisk fakturering (artikel 22, stk. 3, litra c)*

I den kommende juridiske ramme for fakturering skal der også tages hensyn til udviklingen af de nye teknologier. Derfor er der i artikel 22, stk. 3, litra c), nu fastsat det generelle princip, at en faktura kan fremsendes på ethvert medium, såvel materielt som elektronisk, i sidstnævnte tilfælde alene under forudsætning af at kunden forinden er underrettet herom. Dette skal sikre den størst mulige neutralitet.

Kun ud fra dette princip, uden liste over godkendte teknologier eller metoder, er det muligt at opstille en juridisk ramme, som er neutral ud fra et teknologisk synspunkt, og som dermed vil kunne bruges videre fremover. Den mest almindelige teknologi i dag er ganske vist EDI-teknologien¹². Men andre teknologier – baseret på Internet – er i dag tilgængelige og godkendes af nogle skattemyndigheder.

Ud over dette generelle princip fremgår det af litra c), hvordan de elektronisk fremsendte fakturaer kan godkendes juridisk.

Først og fremmest fremgår det af den nye bestemmelse, at der ikke må være krav om forudgående tilladelse, idet det ville lægge alt for store hindringer i vejen for udvikling af elektronisk fakturering. Der kan kun blive tale om en simpel forudgående notifikation – som er frivillig for hver enkelt medlemsstat – uden mulighed for afslag a priori eller indførelse af en eventuel frist med opsættende virkning fra skattemyndighedernes side. En sådan notifikation vil kun være til mindre ulempe. Kommissionen går ikke ind for en ordning med forudgående notifikation, da den ikke mener, at en sådan ordning er nødvendigt på lang sigt. Det er dog klart, at elektronisk fakturering er et relativt nyt fænomen i nogle af medlemsstaterne, og at ordningen med notifikation kan være nødvendig i starten. Det har i øvrigt vist sig, at de medlemsstater, som i dag er relativt langt fremme på området, ofte først havde en ordning med forudgående tilladelse og derefter ændrede den til en ordning med blot forudgående notifikation, som de nu i mange tilfælde overvejer at afskaffe. På længere sigt vil en sådan ordning med forudgående notifikation dog vise sig at være unødvendig, og derfor foreslår Kommissionen, at det ikke skal være muligt at bruge den efter 31. december 2005.

¹¹ Euroen betragtes naturligvis som den nationale valuta i landene i euroområdet på linje med den nationale valuta, som fortsat eksisterer sammen med euroen i overgangsperioden.

¹² Electronic Data Interchange.

Ud over dette rent proceduremæssige aspekt er kernen i det foreliggende juridiske rammeforslag de grundlæggende krav, der stilles til elektronisk fakturering, hvor formålet er at garantere den tekniske sikkerhed. Disse krav er i øvrigt ikke alene af interesse for skattemyndighederne, men også for de erhvervsdrivende, som er opmærksomme på, at det er nødvendigt, at skabe sikre rammer for elektronisk overførsel af deres fakturaer.

Der er tale om følgende krav:

- garanti for ægtheden af fakturaens oprindelse, således at modtageren af fakturaen kan være sikker på, at den kommer fra den, der har udskrevet den
- garanti for integriteten af indholdet af fakturaerne (alle oplysninger, herunder fakturanummeret).

For at opfylde disse to krav må alle elektroniske fakturaer have en avanceret elektronisk signatur i den betydning, der er anført i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer¹³. I henhold til artikel 2, stk. 2, i dette direktiv er en avanceret elektronisk signatur således en elektronisk signatur, der opfylder følgende krav: den er entydigt knyttet til underskriveren, den kan identificere underskriveren, den genereres med midler, som underskriveren kan bevare den fulde kontrol med, og den er knyttet til de data, som den vedrører, på en sådan måde, at en hvilken som helst senere ændring af disse data kan opdages.

For godkendelse i momsøjemed af fakturaer, der overføres ad elektronisk vej fra et land, med hvilket der ikke findes nogen juridisk aftale om gensidig bistand, må det være muligt for medlemsstaterne at stille supplerende krav.

Det er skattemyndighederne, der skal sørge for, at disse krav opfyldes af alle de afgiftspligtige personer, der foretager transaktioner på deres område, og det med alle relevante kontrolmidler, herunder bestemmelserne om gensidig bistand i de tilfælde, hvor udskrivningen af fakturaer er overladt til en tredjeperson, der ikke er etableret i landet.

Formålet med denne liste over krav er ikke blot at garantere et tilfredsstillende teknisk sikkerhedsniveau for skattemyndighederne, men også at gøre det ganske klart for de erhvervsdrivende, hvilke kriterier faktureringsprogrammerne nu skal opfylde. Dette kan føre til udvikling af konforme software-programmer og give lavere omkostninger. Det vil desuden kunne fremme det nuværende standardiseringsarbejde på området, det være sig på europæisk plan såvel som internationalt.

Det vil naturligvis stadig være muligt for de erhvervsdrivende, der måtte ønske det, at pålægge sig selv strengere krav. De kan for eksempel lade den avancerede elektroniske signatur ledsage af et kvalificeret certifikat, hvorved den elektroniske signatur får en juridisk værdi svarende til den håndskrevne signatur. På dette certifikat kan også angives den afgiftspligtige persons momsregistreringsnummer. Kommissionen mener dog ikke, at det bør være obligatorisk, eftersom det ville lægge en kostbar ekstraomkostning på elektronisk fakturering uden at være nødvendig – idet selv fakturaer på papir ikke behøver at være underskrevet.

¹³ EFT L 13 af 19.1.2000, s. 12.

Det vil også være muligt for de erhvervsdrivende at gå endnu videre og sikre indholdet af den overførte meddelelse ved at anvende krypteringsteknikker¹⁴. Anvendelsen af sådanne teknikker må dog ikke være et krav, eftersom formålet med krypteringen i det væsentlige er at sikre oplysningernes fortrolighed, hvilket ikke er afgørende med hensyn til fakturering.

3.1.4. Oplagring af fakturaer (artikel 22, stk. 3, litra d))

Begrebet forpligtelse til "at "opbevare en genpart" erstattes først og fremmest med en mere generel forpligtelse til at "oplagre" udskrevne og modtagne fakturaer for at tilpasse denne forpligtelse til udviklingen af elektronisk fakturering.

Hvor længe fakturaer skal opbevares kan dog kun fastsættes af medlemsstaterne selv, eftersom dette afhænger af rent nationale regler for skattekontrol.

For oplagringsstedets vedkommende mener Kommissionen til gengæld, at det er den erhvervsdrivende, der skal bestemme, hvor disse fakturaer skal oplagres. Det kan være uden for det nationale område, blandt andet i tilfælde hvor fakturaerne er blevet overført af en tredjeperson etableret i et andet land.

Denne frihed er dog betinget af, at følgende to krav opfyldes:

- den erhvervsdrivende skal fra sine lokaler til enhver tid og uden ophør have adgang til alle de oplysninger, som er indeholdt i fakturaen, for at kunne besvare en eventuel henvendelse fra skattemyndighederne i landet. Et sådant krav kan kun opfyldes fuldt ud i tilfælde af elektronisk oplagring, idet et system med opbevaring i mapper uden for virksomhedens lokaler på ingen måde vil give denne adgang til enhver tid og uden ophør
- dataenes integritet og deres læsbarhed (alle oplysningerne, herunder fakturanummeret) skal være sikret i hele opbevaringsperioden.

For at kunne foretage en effektiv kontrol og sikre dataenes integritet vil det i tilfælde, hvor fakturaen overføres ad elektronisk vej, være obligatorisk, at oplagringen foregår på et elektronisk medium, og at den avancerede elektroniske signatur oplagres samtidigt med selve fakturaen.

Hvis det middel, hvorpå oplysningerne oplagres, dvs. konkrete informatikunderlag (f.eks. en harddisk eller en cd), fysisk befinder sig i et land, med hvilket der ikke er nogen juridisk aftale om gensidig bistand på momsområdet svarende til den, der findes inden for Fællesskabet, vil medlemsstaterne kunne stille supplerende krav, hvis de mener, det er nødvendigt.

¹⁴ Meddelelsen fra Kommissionen til Rådet, Europa—Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — Sikkerhed og tillid i elektronisk kommunikation — Imod Europæiske rammer for digitale signaturer og kryptering (KOM(97) 503 af 8.10.1997) indeholder yderligere oplysninger om disse teknikker.

3.1.5. *Definition af elektronisk overførsel og oplagring af fakturaer (artikel 22, stk. 3, litra e)*

I litra e) defineres begrebet overførsel og oplagring af fakturaer "ad elektronisk vej", som benyttes i litra c) og d). Denne definition er inspireret af definitionen i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20. juli 1998¹⁵ om ændring af direktiv 98/34/EF om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter.

3.2. Artikel 1, stk. 2

I henhold til artikel 22, stk. 8, kan medlemsstaterne fastsætte andre forpligtelser, som de skønner nødvendige for at sikre en nøjagtig opkrævning af afgiften og for at undgå svig.

Det foreslås derfor, at dette stykke ændres for at angive, at det ikke kan anvendes til at pålægge supplerende forpligtelser i forbindelse med fakturering, da disse nu er harmoniserede.

4. KONKLUSION

Bestemmelserne i dette forslag danner et sammenhængende hele, som både har til formål at forenkle og modernisere de krav, der stilles til fakturering inden for Det Europæiske Fællesskab, og som udgør en mere harmoniseret juridisk ramme.

Harmoniseringen er dog begrænset til de aspekter ved faktureringen, hvor der er et reelt behov. Det overlades så vidt muligt til medlemsstaterne selv at fastlægge alle komplementære krav, som det ikke er nødvendigt at fastlægge på fællesskabsplan. Dette er i fuld overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet. Den frihed, der er overladt til medlemsstaterne, er dog begrænset af de grundrettigheder, der er nedlagt i traktaten. Ved udøvelsen af denne frihed skal hensyn derfor tages til proportionalitetsprincippet, som dette er kommet til udtryk i EF-domstolens retspraksis.

Forslaget er også begrænset til de krav til fakturering, der fremgår af momslovgivningen. Der er naturligvis andre krav, som dette forslag til ændring af sjette momsdirektiv ikke kan hverken forenkle eller harmonisere. Formålet er at sørge for, at disse krav er tilstrækkelige i momsøjemed, og at de er tilstrækkelige i forbindelse med fradragsretten. Det skal dog ikke være til hinder for, at der på fællesskabsplan eller på nationalt plan sker en forenkling af andre forpligtelser i forbindelse med fakturering.

Da momsen jo er kernen i lovrammen for fakturering, skulle dette forslag give mulighed for en væsentlig forenkling af de erhvervsdrivendes forpligtelser, især de erhvervsdrivende, der har grænseoverskridende aktiviteter.

Forslaget vil også kunne fremme udviklingen af elektronisk fakturering og dermed elektronisk handel og samtidig give skattemyndighederne tilstrækkelige sikkerhedsgarantier.

¹⁵ EFT L 217 af 5.8.1998, s. 18.

Det passer derfor udmærket ind i Kommissionens nye strategi på momsområdet¹⁶, som på kort sigt skal forenkle og modernisere momssystemet i Fællesskabet.

Dette forslag har ingen indvirkning på Det Europæiske Fællesskabs egne indtægter fra merværdiafgift.

¹⁶ Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa—Parlamentet — Strategi til forbedring af momssystemet i det indre marked (KOM(2000) 348 af 7.6.2000).

Forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 77/388/EØF med henblik på forenkling, modernisering og harmonisering af kravene til fakturering med hensyn til merværdiafgift

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet²,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg³, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) For øjeblikket er der kun fastsat relativt få krav til fakturering i den version af artikel 22, stk. 3, der fremgår af artikel 28h, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag⁴, senest ændret ved direktiv 2000/17/EF⁵, hvorfor det er op til medlemsstaterne at fastsætte de væsentlige krav. Dertil kommer, at disse krav ikke længere er i overensstemmelse med udviklingen inden for de nye faktureringsteknologier og –metoder.
- (2) I Kommissionens rapport om anden fase af SLIM-initiativet⁶ (forenkling af lovgivningen om det indre marked) anbefales en undersøgelse af, hvilke oplysninger der for så vidt angår moms er nødvendige på en faktura, og hvilke juridiske og tekniske krav der bør stilles til elektronisk fakturering.
- (3) I Rådets (økofin) konklusioner fra juni 1998 blev det understreget, at med udviklingen af elektronisk handel var det blevet nødvendigt at skabe en retlig ramme for anvendelse af elektronisk fakturering og samtidig bevare de fiskale myndigheders kontrolmuligheder.
- (4) For at sikre at det indre marked kan fungere efter hensigten, er det derfor nødvendigt på fællesskabsplan at opstille en harmoniseret liste over, hvilke oplysninger der skal anføres på fakturaer i momsøjemed, og fastlægge visse fælles fremgangsmåder for elektronisk fakturering og for elektronisk oplagring af fakturaer, samt for selv-fakturering og uddelegering af faktureringen i underentreprise. Ægtheden af oprindelsen af en sådan elektronisk fakturering bør garanteres ved hjælp af en avanceret elektronisk signatur, jf. artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets

¹ EFT C

² EFT C

³ EFT C

⁴ EFT L 145 af 13.6.1997, s. 1.

⁵ EFT L 84 af 5.4.2000, s. 24.

⁶ KOM(97) 618 endelig udg. af 24.11.1997.

direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer⁷.

- (5) Det bør fastsættes, at medlemsstaterne ikke længere kan kræve af de erhvervsdrivende, der er etableret på deres område, at de indsender fakturaer eller en oversigt over fakturaer på papir, når disse erhvervsdrivende fremsender fakturaerne ad elektronisk vej.
- (6) Opbevaring af fakturaer bør ske i overensstemmelse med de betingelser, der er fastlagt i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁸.
- (7) Direktiv 77/388/EØF bør derfor ændres i overensstemmelse med det ovenfor anførte –

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I artikel 28h i direktiv 77/388/EØF foretages følgende ændringer i artikel 22:

1) Stk. 3 affattes således:

- “3. a) Enhver afgiftspligtig person er forpligtet til at sørge for, at der udstedes en faktura eller et andet tilsvarende dokument af ham selv eller af en tredjeperson i hans navn og for hans regning for levering af goder og tjenesteydelser til andre afgiftspligtige personer eller til ikke-afgiftspligtige juridiske personer. Enhver afgiftspligtig person skal ligeledes sørge for, at der af ham selv eller af en tredjeperson i hans navn og for hans regning udstedes en faktura eller et andet tilsvarende dokument for levering af goder, som er omhandlet i artikel 28b, punkt B, stk. 1, og for levering af goder foretaget under de i artikel 28c, punkt A, fastsatte betingelser.

Enhver afgiftspligtig person skal ligeledes sørge for, at der af ham selv eller af en tredjeperson i hans navn og for hans regning udstedes en faktura for de afdrag, han modtager, før en af de i første afsnit omhandlede leveringer af goder har fundet sted, og for de afdrag, han modtager fra en anden afgiftspligtig person eller fra en ikke-afgiftspligtig juridisk person, før tjenesteydelsen er afsluttet

Enhver kredit- eller debetnota ligestilles med en faktura og skal opfylde de samme krav.

Fakturaer kan udstedes periodevis, under forudsætning af at perioden ikke overstiger en måned.

Udstedelse af fakturaer i en afgiftspligtig persons navn af en tredjeperson eller af dennes kunde er tilladt, under forudsætning af at der foreligger en

⁷ EFT L 13 af 19.1.2000, s. 12.

⁸ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

udtrykkelig og forud indgået aftale mellem de to parter, som disse kan henvise til ved henvendelse fra skattemyndighederne, samt at der er fastlagt en fremgangsmåde til stiltiende eller udtrykkelig godkendelse af hver enkelt faktura af den afgiftspligtige person, der foretager leveringen.

Under forudsætning af forudgående underretning af Kommissionen kan medlemsstaterne stille andre krav til afgiftspligtige personer, der foretager transaktioner på deres område, når kunder til disse afgiftspligtige personer udsteder fakturaer i disses navn og for disses regning. Disse krav skal under alle omstændigheder være de samme, uanset hvor kunden er etableret.

Der kan desuden under forbehold af forudgående underretning af Kommissionen fastsættes supplerende betingelser for det tilfælde, at tredjepersonen eller kunden, der udsteder fakturaerne i den afgiftspligtige persons navn og for dennes regning, er etableret i et land, med hvilket der ikke er indgået nogen juridisk aftale om gensidig bistand svarende til den, der findes inden for Fællesskabet.

b) Med forbehold af særbestemmelserne i nærværende direktiv er det kun følgende oplysninger, der er obligatoriske med hensyn til merværdi-afgiften på de fakturaer, der udstedes på grundlag af bestemmelserne i litra a):

- udstedelsesdato
- ét enkelt nummer
- eventuelt det i stk. 1, litra c), omhandlede momsregistreringsnummer for den afgiftspligtige person og dennes kunde
- den afgiftspligtige persons og dennes kundes fulde navn og adresse
- en beskrivelse af goderne og tjenesteydelserne
- mængden af leverede goder eller om nødvendigt leverede tjenesteydelser
- dato for levering af goder eller tjenesteydelser
- sted for levering af goder eller tjenesteydelser
- afgiftsgrundlaget angivet for hver enkelt sats
- gældende sats
- det afgiftsbeløb, der skal betales
- det samlede beløb, der skal betales
- i tilfælde af fritagelse, henvisning til den bestemmelse i dette direktiv, der hjemler denne fritagelse

- i tilfælde af levering af nye transportmidler, de oplysninger, der er anført i artikel 28a, stk. 2
- i tilfælde af anvendelse af ordningen om fortjenstmargenen, henvisning til artikel 26 eller 26a
- i tilfælde af anvendelse af bestemmelserne i artikel 28c, punkt E, nr. 3, en udtrykkelig henvisning til disse bestemmelser samt det momsregistreringsnummer, hvorunder den afgiftspligtige person har foretaget erhvervsindsigten inden for Fællesskabet og den efterfølgende levering af goderne, samt det nummer, som modtageren af denne levering er momsregistreret under.

Under forudsætning af forudgående underretning af Kommissionen kan medlemsstaterne dog for fakturaer på et mindre beløb i tilfælde, som de selv fastsætter, dispensere for nogle af de obligatoriske oplysninger, der er angivet i litra b), første afsnit.

De accepterer for så vidt angår partier, omfattende flere fakturaer, der fremsendes samtidigt til samme modtager, at oplysninger, som er fælles for de forskellige fakturaer, kun angives én gang.

Med forbehold af bestemmelserne i litra c) stiller de ingen krav vedrørende underskrivelsen af fakturaerne.

De accepterer, at de beløb, der er anført på fakturaen, kan angives i en hvilken som helst valuta, under forudsætning af at det afgiftsbeløb, der skal betales, er omregnet til national valuta.

De kan under forudsætning af forudgående underretning af Kommissionen fastsætte supplerende krav med hensyn til, hvilket sprog der skal anvendes ved udstedelse af fakturaer af afgiftspligtige personer, der foretager transaktioner på deres område, eller for disses regning.

- c) Fakturaer, der udstedes på grundlag af bestemmelserne i litra a), kan fremsendes på papir eller ad elektronisk vej, i sidstnævnte tilfælde under forudsætning af at kunden forinden er underrettet herom.

For fakturaer, der fremsendes ad elektronisk vej, skal ægtheden af deres oprindelse og integriteten af deres indhold garanteres ved hjælp af en avanceret elektronisk signatur, jf. artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF*.

Medlemsstaterne kan ikke kræve, at de afgiftspligtige personer, der foretager transaktioner på deres område, opfylder andre forpligtelser eller formaliteter, når de benytter elektronisk fremsendelse af fakturaer. De kan dog indtil 31. december 2005 fastsætte, at der for anvendelse af nævnte system kræves forudgående meddelelse uden opsættende virkning. De underretter Kommissionen, når de ikke længere pålægger denne meddelelsespligt.

Der kan under forudsætning af forudgående underretning af Kommissionen fastsættes supplerende krav, i tilfælde af at afgiftspligtige

personer, der foretager transaktioner på deres område, udsteder fakturaer fra et land, hvor der ikke er indgået nogen aftale om gensidig bistand svarende til den, der findes inden for Fællesskabet.

- d) Enhver afgiftspligtig person skal sørge for oplagring af fakturaer, som udstedes af ham selv eller af en tredjeperson i hans navn og for hans regning, samt af fakturaer, som han har modtaget.

Medlemsstaterne fastsætter, hvor længe de afgiftspligtige personer, der foretager transaktioner på deres område, skal oplagre fakturaerne og underretter Kommissionen herom.

Oplagringen kan foregå hvor som helst og på ethvert medium, under forudsætning af at den afgiftspligtige person til enhver tid har øjeblikkelig adgang til alle de således oplagrede oplysninger, samt at der i hele oplagringsperioden er sikkerhed for dataenes integritet og deres læsbarhed. Enhver faktura, der fremsendes ad elektronisk vej, skal desuden oplagres elektronisk sammen med den avancerede elektroniske signatur.

Under forudsætning af forudgående underretning af Kommissionen kan medlemsstaterne fastsætte supplerende krav med hensyn til oplagring, foretaget af afgiftspligtige personer, der foretager transaktioner på deres område, af fakturaer i et land, med hvilket der ikke er indgået nogen aftale vedrørende gensidig bistand svarende til den, der findes inden for Fællesskabet.

- e) I litra c) og d) forstås ved fremsendelse og oplagring af en faktura "ad elektronisk vej" en fremsendelse og en oplagring, som foregår ved hjælp af elektronisk databehandlingsudstyr (herunder digital komprimering) og datalagringsudstyr, og hvor der anvendes tråd, radio, optiske midler eller andre elektromagnetiske midler.

*) EFT L 13 af 19.1.2000, s. 12."

- 2) I stk. 8 indsættes som sidste afsnit:

"Muligheden i første afsnit kan ikke anvendes til at pålægge forpligtelser ud over dem, der er fastsat i stk. 3."

Artikel 2

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv med virkning fra den 1. juli 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

KONSEKVENSANALYSE

FORSLAGETS KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE, HERUNDER ISÆR SMÅ OG MELLEMLIGE VIRKSOMHEDER (SMV'er)

FORSLAGETS TITEL

Forslag til Rådets direktiv om ændring af direktiv 77/388/EØF med henblik på at forenkle, modernisere og harmonisere kravene til fakturering med hensyn til merværdiafgift

DOKUMENTETS REFERENCENUMMER

FORSLAGET

1. Hvorfor er der set i betragtning af nærhedsprincippet behov for en EF-lovgivning på området, og hvad er hovedformålet?

En harmonisering af de krav, der stilles til fakturering, uanset om den foregår på papir eller elektronisk, er nødvendig for at sikre, at det indre marked kan fungere efter hensigten. Udviklingen af grænseoverskridende aktiviteter medfører nemlig flere og flere tilfælde, hvor en nærmere angiven erhvervsdrivende konfronteres med mange forskellige momslovgivninger i forbindelse med sin fakturering. Som det blev understreget i forbindelse med SLIM II-initiativet (initiativ om forenkling af lovgivningen for det indre marked), er et af de store problemer for de erhvervsdrivende, at der er femten forskellige lovgivninger. Ved at skabe en harmoniseret juridisk ramme for elektronisk fakturering vil man desuden kunne sætte yderligere skub i udviklingen af elektronisk handel i Europa.

Det er således helt afgørende med et tiltag på fællesskabsplan. Dette forslag til direktiv er helt i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, så meget mere som det, hver gang der er mulighed herfor, overlader det til den enkelte medlemsstat at fastsætte samtlige de krav, som det ikke er absolut nødvendigt at fastsætte på fællesskabsplan.

KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE

2. Hvem berøres af forslaget?
 - Hvilke(n) erhvervssektor(er) berøres? Alle sektorer berøres.
 - Berøres SMV'er i højere grad end store virksomheder? Alle virksomhedsstørrelser berøres.
 - Er de berørte virksomheder koncentreret i bestemte regioner i EF? Nej.
3. Hvilke foranstaltninger skal virksomhederne træffe i henhold til forslaget?

Virksomhederne vil eventuelt skulle tilpasse deres faktureringsprogrammer for at være i overensstemmelse med den nye liste over obligatoriske oplysninger på fakturaer.

4. Hvilke økonomiske virkninger forventes forslaget at få?

– For beskæftigelsen?

Med dette forslag vil virksomhedernes faktureringsomkostninger blive mindre, idet kravene vil blive mere enkle, og de vil blive harmoniserede.

Det vil desuden fremme udviklingen af elektronisk handel.

Forslagets indvirkning på beskæftigelsen kan ikke nærmere fastlægges.

– For investeringerne og oprettelsen af nye virksomheder?

Ved at fremme udviklingen af elektronisk handel og mindske virksomhedernes omkostninger kan forslaget kun få en positiv indvirkning på investering og oprettelse af nye virksomheder.

– For virksomhedernes konkurrenceevne?

Ved at fremme udviklingen af elektronisk handel og mindske virksomhedernes omkostninger vil forslagets indvirkning på konkurrenceevnen blive meget positiv.

5. Indeholder forslaget foranstaltninger, der tager højde for SMV'ernes særlige situation (lempeligere eller særlige krav)?

Alle de nuværende foranstaltninger til forenkling for små virksomheder, der er omhandlet i artikel 24, vil fortsat være gældende, i og med at artikel 22, stk. 9, forbliver uændret.

HØRING AF DE BERØRTE KREDSE

6. Liste over organisationer, som er hørt om forslaget, og en kortfattet redegørelse for deres væsentligste synspunkter.

I arbejdsgruppen SLIM–MOMS har følgende organisationer været repræsenteret: Confédération fiscale européenne, Eurocommerce, Fédération des Experts Comptables européens, UEAPME, UNICE.

Disse organisationer har udtalt sig positivt om en forenkling og en modernisering af de krav, der er pålagt i forbindelse med fakturering i Europa.

Den endelige rapport om fakturering, der blev afleveret til Kommissionen i august 1999, er desuden blevet gjort bredt tilgængelig for de erhvervsdrivende, blandt andet via Generaldirektoratet for Beskatning og Toldunions hjemmeside på Internet. Kommissionen har således modtaget adskillige kommentarer af overvejende positiv art både via bilaterale kontakter og under konferencer om emnet, hvor tjenestemænd fra Kommissionen har deltaget.